

# РЕШЕНИЕ

№ 19345

гр. София, 24.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА  
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110119097 по описа за 2023 година

**Предявени са за разглеждане обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.153, ал.1 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

В исковата молба са изложени твърдения, че ответниците са собственици на недвижим имот, находящ се в [\*\*\*\*\*], поради което са клиенти на топлинна енергия /ТЕ/ по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ. Поддържа се, че съгласно чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажбата на топлинна енергия от [\*\*\*\*\*] на клиенти за битови нужди в гр.София. Поддържа, че през процесния период в отношенията между тях са в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от [\*\*\*\*\*] на клиенти за битови нужди в гр.София, одобрени с решение на ДКЕВР от 2016 г., публикувани във в.“Монитор“, в сила от 10.07.2016 г. Съгласно чл.31, ал.1 от ОУ, купувачите са длъжни да заплащат дължими суми по ежемесячно издавани фактури за ТЕ в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството, като в ОУ е регламентирано да не се начислява обезщетение за забава върху прогнозните месечни фактури, а една след изтичане на 45-дневния срок от датата на публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон. Поддържа, че след влизане в сила на ОУ от 2016 г. ищцовото дружество ежемесячно удостоверява публикуването в интернет на данни за дължимите суми за ТЕ в присъствието на нотариус, за което се съставят констативни

протоколи. Твърди още, че в изпълнение на разпоредбата на чл.139б ЗЕ, собствениците на СЕС, в която се намира и имота на ответниците, са сключили договор за извършване на услуга дялово разпределение на топлинна енергия с [\*\*\*\*\*]. Поддържа се, че след 2020 г. услугата е предоставяна от [\*\*\*\*\*], което дружество след края на отчетния период е изготвяло изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение. Твърди се, че за имота на ответниците са издадени изравнителни сметки за начислена топлинна енергия през процесния период, които не са заплатени. Сочи се, че срещу ответниците било подадено заявление по чл.410 ГПК, но тъй като същите нямали регистрирани адреси на територията на Р.България, заявлението било отхвърлено, а на заявителя дадени указания, че може да предяви осъдителни иски. С оглед предходното, ищецът обуславя правния си интерес от предявяване на настоящите иски претенции, като моли съда да постанови решение, с което да осъди двамата ответници да му заплатят сумите, както следва: 1/ ответникът Я. К. Х. - сумата от 240,28 лева, представляваща 1/3 част от главница в общ размер на 480,57 лева за доставена, но незаплатена топлинна енергия през периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. за топлоснабден имот, находящ се в [\*\*\*\*\*], ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане; сумата от 32,71 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 65,42 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.02.2023 г.; сумата от 27,64 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 55,29 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия през периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане, както и сумата от сумата от 5,15 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 10,32 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.03.2020 г. до 28.02.2023 г., и 2/ ответникът А. К. Х. – сумата от 240,28 лева, представляваща 1/3 част от главница в общ размер на 480,57 лева за доставена, но незаплатена топлинна енергия през периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. за топлоснабден имот, находящ се в [\*\*\*\*\*], ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане; сумата от 32,71 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 65,42 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.02.2023 г.; сумата от 27,64 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 55,29 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия през периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане, както и сумата от сумата от 5,15 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 10,32 лева,

представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.03.2020 г. до 28.02.2023 г. Претендират се и направените по производството разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответниците не са подали писмени отговори и не са изразили становища.

В открито съдебно заседание ответникът Я. Х. моли исковете да бъдат отхвърлени с доводи, че процесните суми са заплатени.

Третото лице-помагач на стрА.та на ищеца – [\*\*\*\*\*] не изразява становище по същество на спора. Представя документи за главен отчет на уредите за дялово разпределение и изготвяните индивидуални справки за процесния период, документи, удостоверяващи връчването на последните, както и относно сертификацията на уредите за дялово разпределение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становищата на страните, приема за установено следното *от фактическа стрА.:*

Видно от приложеното по делото решение от 04.02.1991 г. по гр.д.№ 630/1990 г. по описа на СРС е, че процесния недвижим имот е поставен в дял и изключителна собственост на Т. Х. Г..

По делото е приложено удостоверение за наследници, издадено на 18.10.2023 г. от Столична община, район Искър, от което се установява, че Т. Х. Г. е починала на 18.03.2010 г., като е оставила трима наследници по закон – съпруг и две деца /ответници в настоящото производство/.

По делото е приложен нотариален акт за дарение на недвижим имот № 145, том II, рег.№ 07554, рег.№ 0312/2010 г. по описа на [\*\*\*\*\*], нотариус с район на действие СРС, от който се установява, че [\*\*\*\*\*] – съпруг и законен наследник на Т. Х. Г., е дарил на съсобствениците си и деца на покойната му съпруга, собствената си придобита по наследство 1/3 ид.ч. от процесния недвижим имот.

По делото е приложен протокол от проведено на 25.10.2001 г. Общо събрание на етажните собственици на жилищна сграда, в която се намира и процесния недвижим имот, в който е обективизирано решение за сключване на договор за услугата „топлинно счетоводство“ с [\*\*\*\*\*]. Към протокола е приложен списък на присъствалите на ОС етажни собственици, сред които и наследодателя на ответниците, както и договор с горепосоченото дружество от 05.08.2002 г. сключен в изпълнение на взетото решение.

По делото е представен договор от 03.06.2020 г., сключен между ищцовото дружество и третото лице-помагач за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл.139в ЗЕ.

По делото са представени справки от счетоводната система на ищцовото дружество за издадени фактури през процесния исковия период, както и издадените

през исковия период общи фактури.

По делото са приложени Общите условия на ищцовото дружество, действали през процесния исков период.

По делото са представени документи за главен отчет на уредите за дялово разпределение и изготвяните индивидуални справки за процесния период, в които фигурира подпис за клиент, както и документи, удостоверяващи връчването на последните, както и относно сертификацията на уредите за дялово разпределение.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-техническа експертиза, в което вещото лице, въз основа на материалите по делото и представените от третото лице-помагач индивидуални справки и документи за отчет е констатирало, че в имота е разпределяна топлинна енергия *само* от сградна инсталация, а потреблението на топла вода за битови нужди – по отчета на два водомер за топла вода. Съгласно заключението, технологичните разходи в АС са изчислявани по Наредбата и са отчислявани ежемесечно от отчетената по общия топломер. Вещото лице е констатирало още, че от потребителя не са представени възражения против разпределената ТЕ и изготвените изравнителни сметки. В заключението вещото лице е посочило, че сумите за потребена ТЕ в процесния имот са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба, а топломерът, монтиран в АС е преминал последващи метрологични проверки, касаещи процесния период.

По делото е изслушано и прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че за покриване на процесните задължения е внесена сумата от 920,00 лева, с която са заплатени съдебни разноси в размер на 408,34 лева, мораторна лихва в размер на 113,60 лева, законна лихва в размер на 21,67 лева и главница в размер на 376,39 лева. Вещото лице е посочило, че след приспадане на горепосочените суми, в счетоводството на ищцовото дружество фигурират следните суми: 427,39 лева – главница и 640,00 лева съдебни разноси.

По делото са представени фискални бонове за плащане на задължения по съдебно дело, както следва: на 09.06.2023 г. – за сумата от 920,00 лева /описА.та от вещото лице в съдебно-счетоводната експертиза/ и на 20.11.2023 г. - за сумата от 427,39 лева, с която са погасени съдебни разноси.

Други относими и допустими доказателства не са представени по делото.

При така установеното от фактическа стрА., съдът прави следните **правни изводи:**

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване по иска за главницата - че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между ищеца и ответника за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума, а по иска за лихва за забава – че

главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размера ѝ възлиза на спорната сума.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от действащия Закон за енергетиката, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни Общи условия. Съгласно чл.150, ал.2 ЗЕ Общите условия се публикуват в централната и местна преса и влизат в сила 30 дни след публикуването им, без да е нужно изричното им писмено приемане от клиентите. На настоящия съд е служебно известно във връзка с предходно разглеждани дела, че ОУ на ищцовото дружество са публикувани съгласно горепосочената норма в един централен и един местен всекидневник. Следователно в нормативната уредба не съществува задължение за сключване на изрични писмени договори между топлопреносното предприятие и отделните потребители на топлинна енергия за битови нужди като условие за възникване на облигационно отношение във връзка с продажбата на топлинна енергия. Такова правоотношение възниква по силата на самия нормативен акт и Общите условия и обвързва потребителя с въведените в тях права и задължения. Съгласно ал.3, потребителите имат право да предложат и специални условия, които, приети от предприятието, се отразяват в писмени допълнителни споразумения. Липсват доводи и доказателства, че потребителят се е възползвал от тази възможност, поради което приложими са утвърдените ОУ на дружеството.

Посочената нормативна уредба и А.лизът на същата водят до извода, че правото на собственост върху самостоятелен обект в сграда - апартамент, находящ се в топлоснабдена сграда - етажна собственост, е достатъчен факт, за да се приеме, че през процесния период между ответниците и ищеца е съществувало облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия за битови нужди, без да е било необходимо сключването на писмен договор или изрично приемане на общите условия */в този смисъл е решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3 184/2013 г., III ГО на ВКС/*.

От приложените по делото удостоверение за наследници и нотариален акт за дарение се установява, че всеки от ответниците се легитимира като собственик на по 1/2 ид.ч. от процесния недвижим имот, а не в посочените от ищеца права. Това е така, тъй като по силата на наследствено правоприемство двамата ответници са получили по 1/3 ид.ч. от имота, но по силата на правна сделка, дарената им 1/3 ид.ч. от третия съсобственик, е уголемила дяловете на всеки един от тях с по 1/6 ид.ч. Приведени под общ знаменател идеалните част на всеки от двамата ответници е 3/6 ид.ч. или 1/2 ид.ч за всеки от тях.

Предвид гореизложеното, настоящият съд приема, че през процесния период между ответниците и ищеца е съществувало облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия, без да е било необходимо сключването на писмен

договор или изрично приемане на общите условия. По силата на това правоотношение през исковия период ответниците, са била потребители/клиенти на топлинна енергия за битови нужди и дължат заплащане на същата. Обстоятелството дали в процесния обект се потребява топлинна енергия има значение единствено относно компонентите и размера на задължението - дали ще се начислява за отопление, за битово горещо водоснабдяване или само за сградна инсталация, но не и относно съществуването на облигационното правоотношение.

Следва да се отбележи също, че с решение № 5 от 22 април 2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г., Конституционният съд отхвърли искането на омбудсма. на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 153, ал. 1 и 6 ЗЕ. В мотивите на Решението е посочено, че: "Разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6 от ЗЕ изпълняват конституционните изисквания да защитават правата на потребителите за ползване на топлинна енергия. Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, Закона за собствеността и Закона за управление на етажната собственост и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ". Правото на част от собствениците да не ползват топлинна енергия за отопляване на индивидуалните си имоти не налага на извода, че не следва да заплащат топлинна енергия, защото освен собственици и титуляри на вещни права на конкретни имоти, те са съсобственици на сградната инсталация и на общите части в сградата и следва да поемат припадащата им се част от разходите за топлинна енергия, свързани с тях и в този смисъл е решението на КС. Гражданите имат правото да преустановят подаването на топлинна енергия към имотите си, но те остават потребители на топлинна енергия за общите части на сградата - етажна собственост и на отдадената от сградната инсталация, която също е обща част. Тези потребители обективно получават в имотите си част от топлинната енергия, отдадена от хоризонталните и вертикални топлопроводи на сградната инсталация, поради което не е налице пълна липса на потребление на топлинна енергия. С оглед на изложеното се налага изводът, че отказ изцяло от потребление на топлинна енергия в присъединена към топлопреносната мрежа сграда в режим на етажна собственост е недопустим, тъй като всички съсобственици поемат съобразно дела си част от разходите, свързани с експлоатацията на общите части и сградната инсталация. Друго законодателно разрешение за общите части на сграда - етажна собственост не може да се даде предвид характера на подобни сгради. При специалната уредба на ЗЕ не е необходимо подписване на писмен договор с ответника, нито подаване на молба-декларация за откриване на партида. Общите условия на ищеца се одобряват и публикуват по реда на чл.150 ЗЕ. Налице е специален закон, който изключва приложимостта на чл.16 ЗЗД и на ЗЗП по отношение на необходимостта от изрично приемане на договорни клаузи и ОУ.

Съгласно разпоредбата на [чл.139, ал.1 ЗЕ](#) разпределението на топлинната

енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в [ЗЕ /чл.139 – чл.148/](#) и в дейвалата към процесния период Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г./. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите [/чл.142, ал.2 ЗЕ/](#).

Ответниците не спорят, а и от писмените доказателства по делото – съобщения към фактури, индивидуални справки и главен отчет се установява, че в имота е потребена топлинна енергия. Съгласно чл.33, ал.3 от представените по делото и приложими в отношенията между страните общи условия за процесния период, клиентите имат право да предявят възражения до продавача за начислената сума за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. По делото няма данни ответниците да са се възползвали от това право. При липсата на доказателства за направени възражения за начислените от ищеца суми, съдът приема, че ответниците дължат начислените суми.

С оглед предходното, следва да бъдат съобразени събраните по делото доказателства за извършени плащания в хода на процеса. Плащането на претендираните суми представлява факт, настъпил в хода на процеса, който следва да се вземе предвид при постановяване на съдебния акт. С оглед предходното и на основание [чл.235, ал.3 ГПК](#) съдът дължи да съобрази този правопогасителен факт, настъпил след предявяване на исковете, който е от значение за спорното право.

Съгласно задължителните разяснения на т.1 към Тълкувателно решение № 3/27.03.2019 г., постановено по т.д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС, когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в порядността по [чл.76, ал.2 ЗЗД](#). В мотивите към тълкувателното решение е прието, че при предложено от длъжника

изпълнение със забава на лихвоносно парично задължение, което не е достатъчно да покрие лихвите и главницата, длъжникът може да посочи кой елемент на дълга погасява, но този избор не е обвързващ за кредитора. Кредиторът може да приеме така предложеното изпълнение; да откаже да приеме изпълнението, ако няма интерес от частичното плащане или да извърши погасяването по реда на [чл.76, ал.2 ЗЗД](#). Единствено, ако предложеното изпълнение погасява изцяло посоченото от длъжника задължение, включително с дължимите лихви към този дълг, изборът обвързва кредитора. В този случай кредиторът не може едностранно да се позове на [чл.76, ал.2 ЗЗД](#) и да прихване изпълнението с лихви, акцесорни към друг дълг, различен от този, по който длъжникът е направил плащането.

**В конкретния случай с исковата молба ищецът претендира от двамата**

**ответници сумата от общо 611,59 лева**, представляваща главница за топлинна енергия и дялово разпределение, обезщетение за забава върху главниците и законна лихва върху последните, считано от датата на подаване на исковата молба в съда /доколкото подаденото заявление по чл.410 ГПК е отхвърлено в частта против тези двама длъжници – видно от приложение препис от ч.гр.д.№ 13919/2023 г. по описа на СРС/.

Видно от приложения по делото фискален бон е, че на **09.06.2023 г. по съдебното дело ищецът е приел плащане в размер на 920,00 лева**. Тази сума е покрила цялата претендираща и от двамата ответници сума по производството в размер на общо 611,59 лева, ведно със законната лихва в размер на 11,83 лева /изчислена от съда при предпоставките на чл.162 ГПК и с помощта на калкулатор за законна лихва, находящ се на интернет страница [www.calculator.bg/](http://www.calculator.bg/), за периода от 10.04.2023 г. /датата на подаване на исковата молба в съда/ до 09.06.2023 г. /датата на плащане/. Съдът намира, че в случая със сумата от 920,00 лева ищецът по недопустим начин е погасил задължение по партидата, надхвърлящо дела на ответниците в настоящото производство. Действително, както бе посочено и по-горе, ответниците притежават по ½ ид.ч. от имота, но в производството ищецът претендира само по 1/3 ид.ч., като **не е направил изменение в размер на предявените искове по надлежния ред**. Нещо повече, установи се, че в производството по ч.гр.д.№ 13919/2023 г. по описа на СРС, [\*\*\*\*\*] се е снабдила с изпълнителен лист против [\*\*\*\*\*], за когото в настоящото производство се установи, че не се легитимира като съсобственик на имота. Отделно от предходното, с внесената сума по настоящото съдебно дело /видно от отбелязването във фискалния бон/ **ищецът си е позволил да погаси задължение на лице, което не е ответник по делото, като е събрал и разпределил сумата за задължения, които не са предмет на настоящото производство**. Не става ясно и какви точно **съдебни** разноски в размер на 408,34 лева е погасил от сумата от 920,00 лева, внесена на 09.06.2023 г., когато по делото все още не са били сторени разноски в такъв размер.

С оглед предходното, съдът намира, че исковете следва да бъдат отхвърлени като неоснователни освен поради извършеното в хода на процеса плащане и поради неоснователност на претендираните суми за главница и обезщетение за забава за услуга "дялово разпределение". Това е така, тъй като съгласно чл.36 от ОУ на ищцовото дружество, клиентите заплащат цена на „услугата разпределение“, извършвана от избран от клиентите търговец, като по делото се установява, че третото лице-помагач е извършвало услугата в жилищната сграда, в която се намира и процесния топлоснабден имот. По делото няма данни как е формирана сумата от общо 55,29 лева, ищцовото дружество да е заплатило тази сума на третото лице-помагач за извършената услуга, съответно за него да е възникнало право да я претендира в настоящото производство от ответниците.



С оглед изводите за неоснователност на главната искова претенция за дялово разпределение на топлинна енергия, неоснователна се явява и обусловената от нейното уважаване акцесорна искова претенция за обезщетение за забава. Отделно от предходното по отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от стрА. на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покА. – арг. чл.84, ал.2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покА. от кредитора до ответника за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

В конкретния случай съдът приема, че основателни и доказани са единствено предъявените иски за главница за топлинна енергия /480,57 лева/ и обезщетение за забава върху същата /65,42 лева/ в общ размер на 545,99 лева /или по 273,00 лева за всеки ответник/. Върху сумата от 480,57 лева, представляваща главница се дължи законна лихва, считано от датата на подаване на подаване на исковата молба в съда/ до 09.06.2023 г. /датата на плащане/ в размер на 9,30 лева. Поради извършеното плащане в хода на процеса, сумата не се дължи от ответниците.

#### **По разноските:**

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца **част** от направените от него в хода на производство разноски. Това е така, тъй като плащането на претендираните от ищеца суми е настъпило в хода на процеса, поради което с поведението си ответниците са дали повод за завеждане на делото. С оглед предходното, съдът съобрази, че с плащането на сумата от 920,00 лева на 09.06.2023 г. са погасени дължимите по производството суми за главница за ТЕ, обезщетение за забава и законна лихва, то към тази дата сторени от ищеца разноски са били само тези за държавна такса в размер на 383,34 лева. Определението по реда на чл.140 ГПК е постановено едва на 13.07.2023 г., като въпреки, че е получил плащане, ищецът е сторил разноски по производството, без ответниците да са дали повод за това. Ето защо, съдът приема, че сторените от ищеца разноски за експертизи в общ размер на 640,00 лева, следва да остА.т в негова тежест. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, тъй като делото не е от фактическа и правна сложност. При това положение разноските, които дължат ответниците в исковото производство, съразмерно на уважената част от исковите възлизат на 359,57 лева /за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение/. Тази сума също не се дължи, тъй като с плащане на сумата от 920,00 лева, а в последствие и на 427,39 лева ответниците дори са платили суми, които не се дължат по производството.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответниците също имат право на разноски съразмерно на отхвърлената част от исковите. По делото няма данни за сторени от тях разноски, поради което съдът не присъжда такива.

С оглед задължителните указания дадени в ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство по чл.422 ал.1 ГПК дължи произнасяне и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т.12 от ТР, това следва да стане с осъдителен диспозитив. В хипотезата на отхвърлено заявление по чл.410 ГПК и предявен осъдителен иск, се приспада единствено внесената държавна такса, която в заповедното производство съобразно дела на длъжниците – настоящи ответници е била 8,33 лева за всеки от тях, или общо 16,66 лева. Съразмерно на уважената част от исквете, ответниците дължат на ищеца сумата от общо 14,87 лева. С извършеното плащане в хода на производството тази сума също е платена.

Така мотивиран, съдът

## **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от [\*\*\*\*\*], със седалище и адрес на управление: [\*\*\*\*\*] срещу Я. К. Х., ЕГН\_\*\*\*\*\* искове с правно основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.153, ал.1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 240,28 лева, представляваща 1/3 част от главница в общ размер на 480,57 лева за доставена, но незаплатена топлинна енергия през периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. за топлоснабден имот, находящ се в [\*\*\*\*\*], ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане; сумата от 32,71 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 65,42 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.02.2023 г.; сумата от 27,64 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 55,29 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия през периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане, както и сумата от сумата от 5,15 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 10,32 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.03.2020 г. до 28.02.2023 г.

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от [\*\*\*\*\*], със седалище и адрес на управление: [\*\*\*\*\*] срещу А. К. Х., ЕГН\_\*\*\*\*\* искове с правно основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.153, ал.1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 240,28 лева, представляваща 1/3 част от главница в общ размер на 480,57 лева за доставена, но незаплатена топлинна енергия през периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. за топлоснабден имот, находящ се в [\*\*\*\*\*], ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане; сумата от 32,71 лева,

представляваща 1/3 част от сумата от общо 65,42 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.02.2023 г.; сумата от 27,64 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 55,29 лева, представляваща главница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия през периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 10.04.2023 г. до окончателното изплащане, както и сумата от сумата от 5,15 лева, представляваща 1/3 част от сумата от общо 10,32 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.03.2020 г. до 28.02.2023 г.

Решението е постановено при участието на трето лице [\*\*\*\*\*], със седалище и адрес на управление:[\*\*\*\*\*], помагач на стрА.та на ищеца [\*\*\*\*\*].

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_